
DE SCHILDMAGIËR

MIRANDA PETERS

MIRANDA PETERS

De Schildmagiër

De Schildmagiër
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Miranda Peters
Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Rianne Werring & Britt Zwijnenberg
Opmaak binnenwerk: Storm Designs

Eerste druk oktober 2022
ISBN 978-94-93265-27-1
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

*V*eronika Martín rende voor haar leven. Bijna een jaar lang was het haar gelukt om zich te verstoppen. Bijna een jaar lang leefde ze weliswaar zeer primitief en als een nomade, maar ze was gelukkig geweest. Ze had van de liefde geproefd en was uiteindelijk beloond met een prachtige baby, die ze helemaal in haar eentje op de wereld had gezet. Drie maanden lang had ze van haar mooie zoon mogen genieten, die met zijn zachte zwarte haartjes en schattige knuistjes meteen haar hart veroverde. Ze had hem gevoed, verschoond, getroost en geknuffeld, ook al huilde hij nooit. Hij had haar nieuwsgierig aangekeken, alsof hij wist dat zij zijn moeder was. Ze had liedjes voor hem gezongen. Zachtjes, en met eindeloos veel geduld. En uiteindelijk had hij haar zijn allereerste lachje geschonken.

Haar hart brak toen ze hem vanochtend achterliet bij Vita, haar jeugdvriendin die net als zij in het Verzet zat en die haar beloofde dat er goed voor hem gezorgd zou worden. Ze zou die zachte zwarte haartjes nooit meer voelen. Zijn lachje nooit meer zien. Zijn warme lijfje nooit meer vasthouden. En het was haar eigen schuld. Ze was achter de waarheid gekomen en had Adam Durant ermee geconfronteerd, iets wat ze nooit had moeten doen. Had ze maar naar Vita

geluisterd, die wist hoe wreed haar man kon zijn, en hoe geobsedeerd hij zijn zinnen op iemand kon zetten.

Ze had alleen niet geweten dat ze toen in verwachting was.

Ze struikelde over een paar takken die op het pad lagen en wist ternauwernood te voorkomen dat ze viel. Haar lange rok bleef haken achter een struik en scheurde. Toch kon ze zich er niet druk om maken. Nog even en ze was bij het meer. Ze zou het Rijk verlaten en nooit meer terugkeren. Achteraf had ze dat misschien meteen moeten doen, maar haar magie was hier nu eenmaal sterker dan in de wereld van de onbegaafden. Ze was ervan overtuigd dat ze haar baby in het Rijk beter kon beschermen.

Wat was ze stom geweest.

Haar enige hoop was nu het land van de onbegaafden. Het land waar ze haar geliefde had ontmoet én verloren, na die ene nacht die alles veranderde. Die alles in een ander daglicht stelde. Haar toekomst veranderde. Maar misschien kon ze zowel haar lot als dat van haar baby nog veranderen, dat was ze aan hem verplicht.

Het glinsterende oppervlak van het Meer van Wanhoop liet haar hart sneller kloppen, net als de voetstappen die haar dreigden in te halen. De bladeren van het Herfstbos sloegen in haar gezicht, haar voeten werden moe en kregen steeds meer moeite om grip te houden op de met boomwortels begroeide grond.

Maar het meer was nu binnen haar bereik. Nog een paar stappen en ze stond op het strand en vanaf daar was de hoge rots niet ver meer. Als het haar lukte om die te beklimmen, kon ze haar gave gebruiken om tijd te winnen, tot ze de sprong gemaakt had.

‘Veronika!’

Ze vloekte toen ze de stem herkende. Ze wist dat ze het zich niet kon permitteren om achterom te kijken. Het zand vertraagde haar en door alle verraderlijke kuilen verloor ze bijna haar evenwicht, maar ze keek toch over haar schouder.

Vita’s vader stond aan de rand van het bos met een paniekerige blik in zijn ogen. ‘Doe het niet! Het is een val!’

Een val?

Ze schudde haar hoofd en tastte met haar vingers naar de rots, die hoog en dreigend boven haar uittorende. Dit was haar uitweg. Een geheime tunnel, waarvan slechts een handjevol mensen het bestaan wist. ‘Ga terug, alsjeblieft,’ riep ze hijgend, terwijl ze haar trillende benen op een brede richel zette. ‘Bescherm Vita... bescherm hen allemaal.’

‘Ik kan jou ook beschermen, dat weet je.’

Ze deed geen moeite opnieuw om te kijken naar de man die ze in de loop der jaren als een tweede vader was gaan beschouwen. Van wie ze was gaan houden, en met wie ze eindeloos kon fantaseren over een wereld waarin mensen met een magische gave zich niet meer hoefden te verstoppen. Een wereld zonder Jagers, waarin alle Aspiratar – zowel luchtmagiërs als warmtemagiërs – vreedzaam met elkaar konden samenleven. Een wereld waarin ze haar zoon zelf zou kunnen opvoeden.

Een traan maakte zich los uit haar ooghoek. Dat was een wereld die nooit werkelijkheid zou worden als ze in het Rijk bleef. Om daadwerkelijk iets te veranderen, móest ze wel dapper zijn en alles achterlaten wat haar lief was. Zelfs als dat haar eigen dood betekende.

Ze klauterde verder omhoog, tot ze bovenop de rots stond en in de verte de soldaten van Adam Durant zag worstelen met de dichte begroeiing van het Herfstbos.

De man stond nog steeds op het strand met grote, angstige ogen. ‘Adam weet het, Nika. Hij wéét het! Dit is een val.’

Ze schudde opnieuw haar hoofd. ‘Het maakt niet uit. Als ik er eenmaal door ben, zal de Patrona me beschermen. Adams macht gaat niet verder dan dit Rijk, dat weet je.’

‘Maar...’

Ze richtte zich op, haalde diep adem en concentreerde zich op de magie die diep in haar binnenste verstopt zat, ongeduldig wachtend tot ze eindelijk naar buiten mocht.

‘Gebruik je magie niet, niet je...’

Veronika sloot het geluid van zijn protesten en smeekbedes buiten toen ze uitademde en haar magie bevrijdde. Meteen voelde ze de spanning uit haar lichaam wegvloeien. Het extatische gevoel van pure vreugde, van macht en adrenaline die vrijkwamen, was normaal gesproken verslavend. Zo verslavend, dat ze er in haar tienerjaren bijna aan onderdoor was gegaan.

Maar ze had geleerd zich te beheersen. Ze had geleerd om zich niet te verliezen in de euforie van het moment.

Want ze was geen tiener meer. Ze was een volwassen vrouw. Een moeder die alles deed wat er in haar macht lag om haar kind te beschermen. Het een toekomst te geven.

Dus sprong Veronika Martín van de rots.

Voor het Verzet. Voor haar zoon. Voor de waarheid.

1 - QUINN

*M*ijn voeten branden wanneer er eindelijk, na uren geboeid bergopwaarts te hebben gelopen, een soort van kamp opdoemt. Ik heb het langzaam licht zien worden en het uitzicht is fantastisch vanaf hier, maar ik kan er niet van genieten. Niet nu mijn plannen zo in het honderd zijn gelopen. Ontsnappen heeft geen enkele zin, want net als in de grot spannen de magische touwen zich automatisch strakker aan als ik ook maar een millimeter verder loskom dan dat mijn ontvoerder me toestaat. Uiteindelijk besloot ik dit spel mee te spelen. Misschien zie of hoor ik iets waarmee ik mijn voordeel kan doen. Je weet maar nooit.

Het kamp blijkt een tentenkamp te zijn en er lopen een stuk of wat mensen te sjouwen met hout, gereedschap en eten. Bij het zien van een varken dat aan een spit boven een vuur ronddraait, loopt het water me in de mond. Het is al een hele tijd geleden dat Vegar me een stuk brood en een appel gaf, samen met een flesje water. Hij gaf me ook zo'n raar gekleurd flesje waarin volgens hem energie zat, maar dat heb ik geweigerd. Alles wat met magie is gemaakt, beschouw ik nog altijd als gif en dat wil ik niet in mijn lijf hebben. Bovendien vertrouw ik die vent voor geen meter. In eerste instantie wilde ik dat

andere voedsel ook niet opeten, tot ik bijna omviel van de honger en de appel met klokhuis en al naar binnen werkte. En tot mijn verbazing leef ik nog steeds.

Vegar sprak nauwelijks met me. Waar ik blij om was, want ik had genoeg aan mijn eigen idiote gedachten. Maar toen de zon opkwam, begon die gast opeens te zingen en kon ik mijn vingers niet in mijn oren stoppen. Het was nog irritanter dan het gesnurk van Lucius en dat wil wat zeggen, want die zaagt door alle verdiepingen heen. Toch besloot ik dat negeren de beste optie was en hoopte dat hij er snel flauw van werd. Tevergeefs, helaas. Hij is pas net gestopt, toen we het tentenkamp zagen. Met als gevolg dat mijn kop op ontploffen staat en mijn humeur er inmiddels net zo beroerd aan toe is als mijn voeten.

‘Hier blijven we de komende dagen.’ Ik had nooit gedacht dat ik nog eens blij zou zijn om Vegar normaal te horen praten, maar het is toch echt zo na al dat gejedel, want daar leek het nog het meest op. ‘Je begrijpt vast dat er enige vijandigheid heerst in dit kamp, dus kan ik je niet vrij laten rondlopen. Wel doe ik je boeien af en om te laten zien dat ik niet de beroerdste ben, krijg je een eigen tent met een bed en fatsoenlijke maaltijden.’

‘Maar?’

Vegar grinnikt. ‘Je kunt de tent niet uit en niemand behalve ikzelf kan de tent in. Voor je eigen veiligheid.’

‘Zodat ik jullie niet stuk voor stuk vermoord.’

Hij grinnikt nogmaals. ‘En andersom. Zoals ik al zei: er heerst enige vijandigheid in dit kamp.’

Vijandigheid die ik verdien, na alles wat ik heb gedaan. Toch kan ik daar wel mee omgaan, met die haat. Beter dan met wat ik voelde of dacht te voelen voor Hannah, die nu waarschijnlijk dood is. Haat is een emotie die ik al zo vaak op het gezicht van Ademdieven heb gezien. En op dat van mijn soortgenoten, vooral op het moment dat we er eentje te pakken hadden. Heilige Artames, als ik toen had geweten wat ik nu weet...

‘Prima.’ Ik heb er geen problemen mee om in mijn eentje in een

tent te zitten. Een bed en eten, dat is meer dan ik in sommige trainingskampen kreeg. Hoeveel nachten we zittend tegen een rotswand of boomstam hebben doorgebracht, weet ik niet eens meer, maar het waren er een heleboel. We moesten zelf ons eten bij elkaar schieten en klaarmaken boven een vuur. Voor water en ander voedsel waren we aangewezen op de natuur. Natuur die ik nooit zag op de manier waarop Hannah die zag, als een levend iets met vogels en eekhoorns. Wij zagen de dieren in de natuur enkel en alleen als voedsel: brandstof om te overleven en verder te kunnen.

‘Ik maak de boeien tijdelijk wat strakker,’ zegt Vegar. ‘En ik laat je opnieuw zweven. Ik zweer je dat het niet mijn gewoonte is om mede-Ignitoren op die manier te behandelen, maar je bent niet alleen een Ignitor. Je bent ook een Jager. Voor de rest van de kampbewoners én voor mij vorm je een groot risico.’

In mijn hoofd vormt zich een idee. Het klinkt te belachelijk voor woorden en als Vegar ermee instemt, verloochen ik zowel mijn soortgenoten als mezelf, maar ik denk dat het best eens zou kunnen werken. Het vergroot in ieder geval mijn overlevingskansen in deze slangenkuil.

‘En als ik nou eens niet als Jager dat kamp binnenloop?’ Vegar kijkt verrast op. ‘Kijk, ik weet dat je me niet vertrouwt. Dat zou ik ook niet doen in jouw geval. Maar ik draag geen uniform en geen pijl en boog. Het enige wat me verraadt, zijn mijn laarzen. Als ik die uittrek, kunnen we net doen alsof ik een gevaarlijke Ignitor ben. Het maakt me geen reet uit of je me boeit of niet en ook niet dat ik die *fucking* tent niet uit kan straks. Ik denk alleen dat het een hele hoop onrust scheelt in dat kamp van je.’ Ik kijk met een schuin oog op. ‘Of je moet willen pronken met het feit dat je een Jager hebt gevangen. Ik snap het best als je met de eer wilt strijken.’

Vegar blijft staan en wrijft over zijn kin. In zijn ogen glinstert iets wat er eerder vandaag nog niet was. Zelfs niet tijdens het zingen. Hij barst in lachen uit, maar wordt meteen weer serieus en wrijft opnieuw over zijn kin. ‘Hm. Op zich is het een goed idee. Ik zit niet te wachten

op nieuwsgierige of agressieve kampbewoners die de hele tijd proberen mijn magie te omzeilen om je iets aan te kunnen doen. Bovendien wil ik je schildmagie nog even geheimhouden. In ieder geval tot ik Gunnar terug heb.’

‘Wie is Gunnar? En wat heb ik ermee te maken?’

Vegar glimlacht mysterieus. ‘Daar heb je alles mee te maken, Jager. Alles. En dit ook.’ Hij houdt een flesje in de lucht waarvan ik vermoed dat er bloed van Hannah in zit. Genezend materiaal. ‘Het is verleidelijk om met de eer te strijken, dat geef ik toe. Maar als je werkelijk bereid bent afstand te doen van je jagerslaarzen, dan zeg ik daar geen nee tegen. Het zal niet alleen jouw verblijf, maar ook het mijne een stuk minder ingewikkeld maken.’

‘Afgesproken,’ grom ik.

‘Ik zal de boeien om je enkels tijdelijk iets losser moeten maken.’ Vegar lijkt te aarzelen en die aarzeling is een reactie die ik begrijp. Ik ben immers een levensgevaarlijk monster, zelfs zonder pijl en boog. ‘Als je probeert te ontsnappen of mij probeert te overmeesteren, ben je dood. Oké?’

‘Ik ben niet van plan om dood te gaan. Niet nu al.’

Vegar houdt zijn hoofd schuin. ‘Wat bedoel je?’

Ik trek mijn bovenlip iets op en zwijg, puur om hem te irriteren.

Vegar slaakt een diepe zucht en laat dan de touwen om mijn enkels verslappen. Het duurt een paar seconden voor ik ervan overtuigd ben dat het geen truc is. Snel schop ik mijn laarzen uit en verstop ze achter een naastgelegen struik. Mijn sokken raken meteen doorweekt door de koude, natte zandgrond, maar daar kan ik tegen. Ik geef geen krimp, ook niet als Vegar de magische touwen opnieuw straktrekt rond mijn enkels.

‘Je gaat me niet doden,’ zeg ik na een tijdje.

‘Oh nee?’ Vegar trekt een wenkbrauw op.

‘Je hebt me ergens voor nodig, anders had je me wel in die grot laten creperen, net als die meid.’

‘Hm.’ Vegar zwijgt een paar seconden voordat hij verdergaat.

‘Gunnar is mijn broer.’ Het antwoord verrast me, maar ook weer niet. Eigenlijk verrast het me meer dat hij überhaupt serieus antwoord geeft. ‘En laat ik het zo zeggen: jij bent mijn troefkaart voor als alles in de soep loopt.’

‘Kanonnenvoer dus.’

Vegar trekt grinnikend de touwen strakker en tovert de zwaartekracht onder mijn voeten weg. ‘Zo kan je het ook noemen. Nou, wat denk je ervan? Dat varken ziet er goed uit. Ik heb wel zin in een dikke schnitzel vanavond.’

Een schnitzel? Man, ik vreet dat hele varken op als ze me de kans geven. Maar je mag een gegeven paard niet in de bek kijken, dus knik ik en laat me gewillig meevoeren naar het kamp, in de wetenschap dat ik vannacht in ieder geval warm, zacht en met een gevulde maag zal slapen.

2 - THALIA

De regen tikt als een malle tegen een raam wanneer ik wakker word. Ik lig in een warm bed op een zachte matras, omringd door de subtiële geur van magie en brandend hout. Ik heb geen idee waar ik ben of hoe ik hier ben gekomen. Vlak nadat ik door het portaal ging, bloedend en met pijlen in mijn lichaam, moet ik buiten westen zijn geraakt, want ik herinner me niet dat mijn voeten de grond raakten. Laat staan dat ik gezien heb waar ik terecht kwam.

De amberkleurige steen en de flesjes die ik van Vegar heb gestolen, liggen naast me op een houten krukje. Mijn kleren hangen over een stoel voor een houtkachel te drogen. Voorzichtig til ik het dekbed op en tuur naar beneden. Iemand heeft mijn kleren verwisseld, want ik heb een T-shirt aan dat tot halverwege mijn knieën komt. Het is een eng idee dat een onbekende aan me heeft gezeten zonder dat ik het wist.

De steen deed wat hij moest doen: een portaal oproepen. Ik weet alleen niet of het me daadwerkelijk bij Mia's huis heeft gebracht. Voor hetzelfde geld ben ik ergens anders. Ergens waar ze Aspiratar haten.

In een reflex beweeg ik mijn been, gevolgd door een fikse pijn-scheut. Ik kan nog net een kreun onderdrukken en ga met mijn hand

voorzichtig op zoek naar de plek waar de pijn me geraakt heeft. Het enige wat ik voel om mijn dijbeen, is een heleboel verband, net als om mijn heup. Iemand heeft kennelijk de pijlen verwijderd en me verbonden.

Langzaam kom ik overeind, gebruikmakend van mijn buikspieren. Zo te voelen zijn die gelukkig onaangetast. Ik druk mijn vuisten diep in het matras en duw mijn billen iets omhoog, zodat ik naar achteren kan schuiven zonder mijn benen te bewegen. Daarna gooi ik de dekens van me af. Het doet pijn in mijn heup, maar het is niet ondraaglijk. Ik ben er altijd vanuit gegaan dat alle Aspiratar mensen konden genezen, net als ik. Nu blijkt die gave zeldzaam te zijn en is er kennelijk niemand hier die me fatsoenlijk kan oplappen. Of ze willen het niet, dat kan ook.

Met mijn tanden opeengeklemd schuif ik naar de rand van het bed. Misschien heeft de pijn me slechts geschampt en kan ik opstaan. En als ik op kan staan, kan ik hier weg. Voorzichtig zet ik mijn goede been op de koude houten vloer. Nu mijn rechterkant nog. Mijn heup protesteert, maar ik negeer de pijn en schuif mijn gewonde been over de rand.

Hijgend steun ik op mijn armen en duw mezelf omhoog tot ik sta. Even voel ik triomf omdat het me gelukt is, maar wanneer ik door mijn heup zak omdat ik mijn eigen gewicht nauwelijks kan dragen, plof ik terug op het matras.

Shit.

Waarom heb ik verdomme niet meteen ingeademd toen ik die Jagers zag? Ik weet inmiddels waartoe ze in staat zijn. Misschien heb ik te lang met Quinn opgetrokken en ben ik gewend geraakt aan het feit dat er Jagers bestaan die iets menselijks in zich hebben, hoe onwaarschijnlijk ook. Die ene zag er precies zo uit als ik me herinnerde van de Jagers die ik tot nu toe ontmoet heb. Wreed en zonder mededogen. Terwijl die donkere lange kerel anders leek. Een boom van een vent, maar minder wreed.

In gedachten vervloek ik mezelf. Wilde ik onbewust zo graag aan

de Jagers laten zien dat ik niet hun vijand ben, dat ik zomaar mijn gevoel voor zelfbehoud aan de kant schoof? Het moet toch niet gekker worden, en de wereld is al zo gek.

‘Wat ben je aan het doen?’ Een luide stem haalt me uit mijn gepeins.

Verschrikt kijk ik op. In de deuropening staat een man in een zwart ski-jack, een zwarte spijkerbroek en zwarte sneeuwlaarzen. Zijn gezichtsuitdrukking is een mengeling van verbazing en woede en als ik niet ooit geleerd had angst weg te drukken, was ik misschien wel meteen weggevlucht, zeer heen of niet. Een donkere baard beslaat zo’n beetje de helft van zijn gezicht, waardoor het lijkt alsof hij al jaren in het wild leeft. En weet ik veel, misschien is dat ook wel zo. Misschien heeft hij het wel in zijn botte hersenen gehaald om mij de rest van mijn leven als zijn gevangene hier vast te houden.

Hoe dan ook, ik ruik magie, dus ben ik er vrij zeker van dat hij geen Jager is.

‘Heb jij me hierheen gebracht?’

‘Ja. En jij hoort in bed te liggen. Die wonden zijn nog lang niet genezen.’ Hij slaat de deur achter zich dicht en snelt naar me toe. Geroutineerd trekt hij zijn jas uit en legt die naast mijn kleren voor de kachel. Nu gekleed in een eveneens zwarte wollen coltrui pakt hij een washandje dat ik tot nu toe over het hoofd heb gezien. Vervolgens trekt hij het grote T-shirt omhoog tot boven het verband om mijn dijbeen.

‘Hé! Laat dat!’ Met een ruk trek ik mijn been terug, waardoor er een nieuwe pijnscheut door mijn lichaam schiet, maar ik laat niets merken.

‘Doe niet zo preuts,’ mompelt hij, terwijl hij me omver duwt en mijn dijbeen blootlegt. Met een bezorgde blik haalt hij het verband eraf en fronst zijn wenkbrauwen wanneer hij ziet wat eronder zit. ‘Je moet niet gaan staan,’ zegt hij hoofdschuddend. ‘Dan gaat de wond open.’

Ik kom iets overeind en leun op mijn ellebogen om de wond te zien. Het ziet er niet goed uit, dat is zeker. Het zal een litteken achterlaten, maar daar maak ik me niet druk om. Ik moet een taak volbrengen: Jur

zoeken en de Patrona vinden. Ik moet mensen waarschuwen voor de Puristen en de Patrona zover krijgen dat ze mijn magie ontzegelt.

‘Heb jij me uitgekleet?’ vraag ik met een schuin hoofd. Verbazingwekkend teder wrijft hij met het natte washandje over mijn wond. Ik doe mijn best niet ineen te krimpen van de pijn.

‘Je kleren zaten helemaal onder het bloed,’ zegt hij zonder op te kijken. ‘Het moest wel.’

‘En mijn ondergoed?’ vraag ik.

‘Dat niet,’ zegt hij. ‘Hoewel dat ook nodig aan vervanging toe is. Maar dat mag je zelf doen zodra je daartoe in staat bent.’

‘Dus je hebt me niet in mijn blootje gezien?’

‘Nee.’ Nu kijkt hij wel op. Zijn ogen hebben een mosgroene kleur, een tint die ik tot nu toe alleen bij Mia heb gezien. ‘Je was bewusteloos. Dat leek me niet bepaald gepast.’

Ik staar hem aan. ‘Wie ben jij?’

Een glimlach verschijnt op zijn gezicht, ook al gaat die half schuil achter zijn baard. ‘Ik bewaak de grenzen van ons land. Je mag me Mason noemen.’

‘Oké... Mason. Vertel eens, waar ben ik?’

Hij gaat door met het opnieuw verbinden van mijn been. ‘Geografisch gezien op Terschelling, ten oosten van Oosterend, als je dat wat zegt.’

Dat zegt me niets. ‘Geografisch gezien?’

Mason grinnikt. ‘Onbegaafden zien alleen het natuurgebied. Voor hen is ons kasteel onzichtbaar.’ Hij werpt me een geamuseerde blik toe. ‘Het is wel zo beleefd je voor te stellen als de ander dat ook doet.’

Het kasteel? Ben ik in Mia’s huis?

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Ik heb niet om je hulp gevraagd.’

‘Het is onze plicht iedere Aspirata te helpen wanneer dat nodig is. Anders was je vast en zeker doodgegaan. De pijl in je been heeft een slagader geraakt.’

Een slagaderlijke bloeding? Dat waren tijdens mijn diensten in het ziekenhuis de meest uitdagende gevallen. ‘Hoe heb je de pijlen eruit gekregen?’

Mason wikkelt een extra laag verband om mijn been en schuift dan mijn T-shirt nog wat verder omhoog, maar ik houd hem tegen. Zuchtend slaat hij zijn ogen naar me op. 'Ik heb de voor- en achterkant van de pijlen eraf gezaagd. Daarna heb ik de restanten in ijs veranderd, zodat ze er gemakkelijk uitgleden. Vervolgens heb ik de slagader dicht gebrand en de wonden gehecht. Je hebt er niets van vernomen. Maar je bent uit bed geweest en nu moet ik kijken of je heup in orde is, dus doe in vredesnaam niet zo preuts en schuif dat shirt omhoog.'

Weer staar ik hem aan. Dan, plotseling, realiseer ik me iets. Als ik echt in het kasteel ben en als deze man een pijl in ijs kan veranderen en slagaders dicht kan branden, betekent dat dan dat hij een warmtemagiër is? Een Ignitor? En die bekende mosgroene ogen... 'Ben jij Mia's broer?'

Zijn handen trillen lichtjes wanneer hij het verband om mijn heup controleert. Kennelijk zit het nog goed, want hij trekt het T-shirt naar beneden en stopt een extra kussen achter mijn rug, zodat ik beter rechtop kan zitten.

'Hoe ken jij Mia?' vraagt hij na een tijdje.

'Ze is mijn collega in de keuken van *De eenzame piraat*.'

'Hm.' Hij wrijft over zijn kin. 'En Jurrian? Is ze nog steeds bij hem?'

Hij is bezorgd om haar, dat zie ik aan zijn blik. Ongelooflijk dat hij geen idee heeft van wat er allemaal gebeurd is. Dat Jur zijn lang vermiste broer Sebastian voor zijn ogen zag sterven; dat ik Mia's leven heb gered nadat ze doorboord werd met een pijl; en dat we naar het Rijk der Ignitori zijn geweest. En dat ik, als Aspirata, heb gezoend met een Jager. Het is allemaal zo absurd dat ik het zelf nauwelijks geloof. 'Op het moment niet. Het ligt nogal ingewikkeld.'

Mason pakt een van Vegars' flesjes van het krukje. Vervolgens gaat hij aan het voeteneind van het bed zitten. Zijn vingers spelen wat met het flesje, alsof hij niet goed weet wat hij ermee moet. 'Hoe kom je hieraan?'

Ik hef mijn kin op. 'Gekregen, van... iemand.'

‘En is die iemand toevallig mijn zusje?’

Even denk ik over die mogelijkheid na. Dan herinner ik me mijn belofte om niets te vertellen over Mia’s aanwezigheid in het Rijk. ‘Nee.’ Uitdagend kijk ik hem aan. *Met dat antwoord moet je het doen, broer van Mia. Ik vertrouw je voor geen cent, ook al heb je mijn wonden verzorgd.*

Mason zucht en laat het flesje heen en weer schommelen tussen duim en wijsvinger. ‘Mia vindt het moeilijk om dingen in perspectief te zien. Ze denkt dat alles om haar en Jurrian draait.’

‘Toch hebben jullie de band tussen hen nog hechter gemaakt toen je oma hem zijn magie afnam.’

Verbaasd trekt hij een wenkbrauw op. ‘Heeft ze je dat verteld?’

‘Ja. En dat er door hun schuld een Activator gedood werd door de Jagers.’

Droevig staart hij naar het flesje in zijn hand, waar zijn vingers zich strak omheen klemmen. ‘Iemand zijn magie afnemen is de ergste straf die er bestaat. Magie is verweven met wie je bent en wanneer je het verliest, raak je een deel van jezelf kwijt. Maar een Activator kwijtraken betekent een groot verlies voor alle Aspiratar, een bedreiging voor onze toekomst. Dat weegt zwaarder dan alle andere dingen.’

Die Activator was toevallig mijn oma, wil ik roepen. De oma die ik sinds mijn twaalfde nooit meer gezien heb, maar die al die tijd in mijn hart zat en in mijn gedachten was. Alles wat ik deed, spiegelde ik aan haar, omdat zij nog leefde en mijn ouders niet. Zou ze trots op me zijn? Zou ze me veroordelen? Zou ze vinden dat ik het goed heb gedaan met Livvy? Nu is ze dood en verbrand en kan ik het haar nooit meer vragen.

Ik zou boos moeten zijn op Mia, omdat ze Jur van zijn werk hield. Ik zou boos moeten zijn op Jur, omdat hij zich heeft laten afleiden van zijn taak om mijn oma te beschermen. Bovendien vergeef ik het Mia nog steeds niet dat ze mij heeft ingezet als ruilmiddel in een land waar ik totaal onverwacht een deel van mijn vaders familie heb ontmoet. Mijn vader, van wie ik altijd dacht dat hij een onbegaafde was, maar die in werkelijkheid Boris Valaris bleek te zijn. Een Ignitor die

voor mijn moeder het Rijk verliet, die liefde verkoos boven veiligheid, en die daarom nu al vijf jaar dood is.

Ik vraag me af of Livvy weet dat Gideon onze opa is, de vader van onze vader. Maar ik ben te moe om boos te zijn. De bloeding in mijn been, het eindeloze vluchten en dat gedoe met Vegar in die grot heeft me meer energie gekost dan ik dacht.

‘Stel dat de familie van de Activator die hij moest beschermen, het hem vergeeft. Zou de Patrona haar beslissing dan heroverwegen?’

‘Misschien. Mijn oma vergeeft niet gemakkelijk. Het betreffende familielid zal zijn uiterste best moeten doen om haar te overtuigen. De wereld draait niet om één persoon.’

Dat is goed om te weten. Ik sla het op in mijn brein voor later en wijs naar het flesje in Masons hand. Dan kijk ik naar de flesjes op het krukje. Het zijn er vier, inclusief die in zijn hand. Eén minder dan ik heb gestolen. ‘Heb je iets van mijn voorraad gebruikt?’

Hij knikt. ‘Het kost een boel energie om wonden te genezen.’

‘Dat weet ik.’ Met een schuin oog staar ik naar het drankje. ‘Ik vraag me af... Ik wil iets proberen. Niet schrikken of ingrijpen, oké?’

Hij frons zijn zware wenkbrauwen. ‘Dat hangt af van wat je gaat doen.’

‘Het is iets wat ik vaker heb gedaan, maar nog nooit bij mezelf. Als ik klaar ben, zal ik dat drankje hard nodig hebben. Misschien moet je het in mijn keel gieten omdat ik daar zelf niet meer toe in staat ben.’ Het is het proberen waard. Als ik in dit tempo moet genezen, lig ik minstens nog een week op bed en dat kan ik me niet veroorloven. Ik moet verder, hoe dan ook. Dus schuif ik het shirt omhoog tot boven mijn heup en concentreer me eerst op de wond in mijn been, want die is het ergst en doet het meest pijn. Mason denkt dat ik preuts ben, maar dat is niet zo. Als het moet, ren ik poedelnaakt door deze kamer. Het verschil is dat ik er dan voor kies en er controle over heb. Dat is heel iets anders dan een man die je niet kent aan je laten zitten.

‘Eh...’ Mason kijkt bezorgd van het flesje naar mijn been en terug. ‘Wat ga je doen?’

Ik waag het naar hem te grijnzen. ‘Let maar op. En denk eraan: níet ingrijpen. Ik weet wat ik doe. Oké?’

Als Mason uiteindelijk stopt met staren en knikt, adem ik diep in en verzamel zoveel mogelijk magische lucht in mijn denkbeeldige magische longen. Dan adem ik uit, terwijl ik mijn blik geen moment losmaak van de wond op mijn been. In eerste instantie gebeurt er niets. Na een paar seconden begint de wond zich echter langzaam te sluiten. Laagje voor laagje, tot uiteindelijk de opperhuid aan elkaar groeit en er niets meer te zien is dan een roze litteken. Alsof het weken geleden gebeurd is, in plaats van een paar uur. Mason keek eerst verbaasd, maar nu is er alleen nog verwondering te zien op zijn gezicht.

‘Je bent een Genezer,’ stamelt hij. ‘Weet je wel hoe zeldzaam dat is?’

‘Eerst niet. Nu wel.’ Glimlachend richt ik mijn aandacht op mijn heup. Bah, mijn onderbroek zit voor de helft onder het bloed. Ik hoop maar dat Mason schone spullen bij zich heeft. Opnieuw adem ik diep in en uit en weer sluit de wond zich, sneller dan die op mijn been. De verwondering glijdt echter van Masons gezicht. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en zijn mond valt open.

‘Je gezicht,’ fluistert hij. ‘Hoe...?’

‘Geef me het drankje,’ gebied ik hem. ‘Dat helpt.’

Zonder zijn blik van mijn gezicht af te wenden legt hij het flesje in mijn gestrekte hand. Ik draai het dopje eraf en giet de inhoud naar binnen. Het smaakt bijna precies hetzelfde als het drankje dat Mia bij zich had en ik voel de energie al terugkeren in mijn lichaam.

Even kijk ik Mason afwachtend aan. Dan grijns ik en zwaai ik mijn beide benen over de rand van het bed. Wanneer ik ga staan en even wankel doordat ik sterretjes zie, wil Mason me opvangen, maar dat is niet nodig. Ik hervind snel mijn evenwicht en loop een paar rondjes om mijn lichaam te testen. Ik voel niets. Geen pijn, geen jeuk, geen spanning. Niets. En door dat drankje hoef ik na een genezing ook niet als een zombie rond te lopen. Wat een fantastische uitvinding. En

dan te bedenken dat ik Livvy pasgeleden nog wijsmaakte dat zoiets alleen in sprookjes bestond.

‘Heb je toevallig ook kleding bij je? Of is het de bedoeling dat ik in dit gewaad je familie onder ogen kom?’

Mason knippert met zijn ogen, maar schudt dan met een ongelovige blik zijn hoofd. ‘Er zitten kleren in die tas.’ Hij wijst naar een sporttas in de hoek. ‘Is dat de reden dat je naar ons toe kwam? Omdat je je diensten als Genezer wilt aanbieden?’

‘Wil je het korte of het lange verhaal?’

‘Het korte graag,’ zegt hij. ‘Ik heb nog meer te doen vandaag.’

Ik zoek wat ondergoed bij elkaar en ga met mijn rug naar Mason staan. Aan het geschuifel van voeten te horen, heeft ook hij zich omgedraaid. Hm. Toch netjes dat hij me een beetje privacy gunt. Zo snel mogelijk trek ik het shirt over mijn hoofd. Wanneer ik een hemdje uit de tas pak, moet ik aan Quinn denken. De blik op zijn gezicht was goud waard toen ik zei dat ik nooit ondergoed draag. Een leugen, want natuurlijk draag ik dat wel. Het was gewoon leuk om hem te shockeren.

Als ik schoon ondergoed, een spijkerbroek en een wollen trui aanheb, draai ik me om.

‘Oké, daar gaat-ie,’ zeg ik tegen Masons rug, terwijl ik het elastiekje uit mijn verwilderde haar peuter en een nieuw knotje maak. ‘Ik heb Mia’s leven gered en als dank daarvoor heeft ze me verraden. Vervolgens voelde ze zich schuldig en heeft ze me helpen ontsnappen. Ze drukte een amberkleurige steen in mijn handen en zei dat ik op zoek moet gaan naar Jurrian, die zijn verloren gewaande broer voor zijn ogen zag sterven en nu ontroostbaar is. In eerste instantie wilde ik niet naar jullie huis, omdat ik de instructies van een verraadster niet wilde opvolgen. Maar toen kwamen de Jagers en had ik geen keus. De steen werd een portaal en ik glipte erdoor. En nu ik hier toch ben, kan ik misschien jouw familie ontmoeten. Ik moet de Patrona spreken. Over iets belangrijks.’

Mason zegt niets. Hij is neergezakt op het bed en staart me net

zo aan als ik hem, eerder vanavond. Of vannacht. Ik heb geen idee hoelang ik onder zeil ben geweest.

‘Je hebt Mia’s leven gered, zei je?’

Ik knik, terwijl ik een paar zwarte sokken aantrek. ‘Een Jager schoot een pijl door haar maag.’

‘Alle magie nog aan toe.’ Onthutst ontmoet hij mijn blik. ‘Hoe is het met haar? Is ze... oké?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ja, hoewel het kantje boord was. Ze zal er een litteken aan overhouden, maar dat is dan ook alles.’

Opluchting glijdt over Masons gezicht. ‘Als dat waar is, kunnen we je gave goed gebruiken. Er vallen te veel doden de laatste tijd.’

‘En kinderen worden ontvoerd en naar het Rijk der Ignitori gebracht. Jij bent toch ook een Ignitor?’

Mason knikt, maar meteen daarna schudt hij zijn hoofd. ‘Wie ben jij en hoe weet je zoveel over ons?’

Ik steek mijn hand uit. ‘Je mag me Hannah noemen,’ grijns ik. ‘Tets meer dan een week geleden was ik nog op de vlucht en genas ik zieken wanneer ik daar de gelegenheid toe had. Toen leerde ik je zusje en haar vriendje kennen en sindsdien staat mijn hele wereld op haar kop. Nu blijkt mijn gave zeldzaam te zijn en Mia iemand die je een mes in de rug steekt, dus vergeef me als ik zeg dat ik jou en je familie niet vertrouw. Het is niet persoonlijk bedoeld. Maar ik ben je wel dankbaar dat je me hebt geholpen.’

Grinnikend schudt hij mijn hand. ‘Het is interessant je te leren kennen, Hannah. Misschien hebben we wel meer met elkaar gemeen dan je denkt.’ Hij opent de deur naar de gang, die er heel anders uitziet dan ik had verwacht. Er zijn geen gouden armleuningen, geen marmeren vloeren, geen rode, fluwelen gordijnen. Geen luxe waar je tenen van gaan krullen. Integendeel. De stenen muren zijn niet behangen of geverfd en er hangen lampen en kaarsen om de boel te verlichten.

‘Welkom in Huize Malone,’ zegt Mason met een grijns. ‘De Patrona verwacht je al.’

3 - QUINN

De tent is inderdaad warm en het eten was meer dan welkom. Mijn spieren konden wel wat nieuwe energie gebruiken na al dat lopen. De vijandigheid waar Vegar het over had, blijkt een understatement. Haat druipt van hen af, uit al hun magische poriën. Alleen al bij het woord 'Jager' spugen ze op de grond. Ik moest mijn best doen om me vooral niet de gezichten van Lucius en Julius voor de geest halen, want dan had ik het in mijn broek gedaan van het lachen. Die lui hier moesten eens weten wie er zojuist hun kamp is binnengebracht en van hetzelfde varken heeft gegeten als zij. Dat ik als Jager magie in mijn lijf heb en ze me als een van hen zien, is ironisch en te belachelijk voor woorden.

Nu Hannah er niet meer is, moet ik een andere manier zien te vinden om de magie uit mijn systeem te krijgen. Als ik daarvoor dingen moet doen als dagenlang overgeven of bijna leegbloeden, dan heb ik het ervoor over. Op zich is die schildmagie best handig, maar ik wil het niet hebben. Vooral niet omdat Vegar het wil gebruiken. Laat mij maar gewoon een Jager zijn en slechte Ademdieven afslachten. Dat is een stuk minder ingewikkeld.

Zuchtend rek ik me uit en laat mijn nek en vingers knakken. Ik heb

de hele dag liggen slapen. Ik was het niet van plan, maar de vermoeidheid was te groot. En met al dat vlees in mijn maag dommelde ik weg, ook al probeerde ik mijn ogen open te houden.

Het is alweer donker nu en Vegar is weg. Een paar schoenen staat naast mijn bed en er hangt een gewatteerde bloedrode jas. In mijn maat. Ik weet zeker dat Vegar die kleur heeft uitgezocht om me eraan te helpen herinneren dat ik als Jager magisch bloed aan mijn handen heb. Gek eigenlijk, dat Jagers en Ademdieven tot verschillende soorten worden gerekend, maar dat ons bloed er precies hetzelfde uitziet. Dat onze botten, spieren en organen er min of meer hetzelfde uitzien, afhankelijk van ons geslacht, lichaamslengte, postuur en lichamelijke activiteit. Daarom is magie ook zo vreemd; je kunt het niet zien. Het is als de wind: ongrijpbaar, maar onvoorstelbaar krachtig.

En Vegar... ik weet niet wat ik van hem moet vinden. Eerst wilde hij Hannahs bloed, toen het mijne en uiteindelijk nam hij genoeg met een beetje van allebei. Toen vond hij het opeens niet meer erg om Hannah te laten sterven en nam hij mij mee als kanonnenvoer. Ik heb geen idee wat die vent nu aan het doen is, maar als hij via mij zijn broer wil bevrijden, dan begrijp ik dat. Het is iets dat ik zou doen voor Victor en Leo als ze nog in leven waren en hulp nodig hadden.

‘Ah, je bent wakker.’ Vegar komt de tent in lopen met een grote, zware koffer. Hij ziet me kijken en gebaart naar de kleding en de schoenen. ‘Die heb ik een uur geleden gebracht. Je lag te slapen, dus je hebt het niet gemerkt.’ Met een bons zet hij de koffer op de grond, die grotendeels bestaat uit gras, waarover op sommige plekken een kleed, bedekt met aluminiumfolie, is gelegd. Waarschijnlijk om de optrekkende kou af te weren. ‘En ja, de verleiding was groot om je te doden. Maar ik heb besloten dat Gunnar belangrijker is en dat ik jouw magie hard nodig heb om hem te helpen.’

Ik observeer de man. Hij oogt vermoeid, ook al doet hij nog zo zijn best om energiek en opgewekt over te komen. Je zou zo op het eerste gezicht niet zeggen dat hij bezorgd is om zijn broer, maar ik heb geleerd verder te kijken dan de buitenkant. Het verraad van zijn dode

vriendje heeft er stevig ingehakt, dat merk ik aan alles. Waarschijnlijk stort hij zich daarom als een bezetene op het maken van die drankjes, om zichzelf af te leiden van zijn eigen nare gedachten. Ik ken dat gevoel. De gehavende boksbal in onze trainingsruimte is daar het bewijs van.

‘Is er verder niemand binnen geweest?’

Vegar schudt zijn hoofd en stalt de inhoud van zijn koffer uit op een inklapbaar tafeltje. Zo’n beetje de helft van de spullen die hij in de grot bewaarde, heeft hij bij zich. Het is maar goed dat die kerel de zwaartekracht kan laten verdwijnen, anders had hij die koffer nooit zo’n eind met zich mee kunnen zeulen. ‘Zoals ik al zei, is niemand in staat om door mijn beschermingspreuk heen te komen. Een paar hebben het geprobeerd, uit nieuwsgierigheid, maar toen ze beseften dat het onmogelijk was, zijn ze weggegaan.’ Hij kijkt op. ‘Het was een goed idee van je om je voor te doen als een van ons. Anders hadden ze het niet zo snel opgegeven en had ik nooit in alle rust naar kruiden en planten kunnen zoeken terwijl je sliep.’

‘Hm.’ Ik laat mijn nek en mijn vingers opnieuw knakken en kijk naar de tentflap die Vegar niet helemaal achter zich gesloten heeft. Via een smalle opening zie ik een deel van het tentenkamp, dat verlicht wordt door de zachte oranje gloed van vuur. Ik ruik opnieuw voedsel en merk tot mijn verbazing dat ik trek heb, zelfs na al dat vlees van vanochtend. Ik sta op en loop naar de opening. Nieuwsgierig schuif ik de tentflap iets opzij om naar de lucht te kunnen kijken. De maan kijkt terug, in haar sikkelvormige gedaante, en ik breng mijn rechtervuist naar mijn borst.

Artames, geef me alsjeblieft een teken dat ik hier goed aan doe.

Ik kus de tattoo op mijn duim en steek vervolgens mijn vuist in de lucht. Alleen raak ik op de een of andere manier iets waardoor ik plotseling een enorme schok krijg. In een reflex trek ik mijn hand terug. Heilige Artames, dat deed pijn.

Achter me hoor ik Vegar grinniken. ‘Zie je nu waarom de andere kampbewoners het wel uit hun hoofd laten om te proberen deze tent

binnen te komen? Het is een fluitje van een cent, trouwens. Het enige dat ik hoefde te doen, is een deel van de elektriciteit van de hoogspanningsmasten omleiden naar deze tent. Het hier houden, dat is lastiger. Ik heb het geluk dat ik met deze gave geboren ben.' Hij trekt een wenkbrauw op, maar ik reageer er niet op.

Met een grom loop ik terug naar het bed en trek de schoenen en de jas aan. 'Hoelang blijven we hier eigenlijk?'

Vegar haalt zijn schouders op. 'Zolang het nodig is.'

Ongeduldig en geërgerd schud ik mijn hoofd. 'En hoe lang heb je nodig voor wat je ook van plan bent?'

'Dat hangt ervan af. Een paar dagen, misschien een week.'

'En ben je nog van plan mij af en toe naar buiten te laten?'

Vegar kijkt me nieuwsgierig aan, alsof ik een of ander huisdier ben dat hij wil leren kennen. 'Hoe kom je daarbij?'

Ik wijs naar de jas en de schoenen. 'Anders had je deze niet gebracht.'

Vegar begint te lachen, zet de laatste flesjes op de tafel en klapt zijn koffer dicht. 'Je bent slimmer dan je eruitziet.' Hij slaat een wollen mantel om en loopt naar de tentopening. Hij doet iets ingewikkelds met zijn vingers – het ziet er belachelijk uit, alsof hij aan het piano-spelen is in de lucht – en kijkt dan om naar mij. 'Kom, nieuweling. We gaan oefenen.'

'Oefenen? Wat gaan we oefenen?'

Vegar grijnst. 'Hoe je je schildmagie onder de knie kan krijgen, natuurlijk. Ik wil niet dat je per ongeluk Gunnar of mijzelf opblaast als het zover komt dat ik je inderdaad als schild moet gebruiken.'

Even sta ik met mijn mond vol tanden. Dan steek ik voorzichtig mijn hand uit. Behalve een venijnige wind voel ik niets dat lijkt op de stroomstoot die ik zojuist kreeg. Waarschijnlijk heeft hij de bescherming tijdelijk opgeheven.

Ik loop achter Vegar aan naar de rand van het bos, dat achter het kamp begint. Artames schijnt haar licht subtiel over het ruige, bergachtige landschap en ik bedwing de neiging om opnieuw mijn vuist

tegen mijn borst te drukken. Ik denk dat ze nu wel weet dat ik haar nog altijd trouw ben.

De opluchting is echter van korte duur, want opeens voel ik het: het inmiddels vertrouwde haakje in mijn borst. En doordat ik er niet op voorbereid was, zak ik door mijn knieën. Ze raken de ijsskoude modder, maar ik voel het niet eens. Er gaat slechts één gedachte door mijn hoofd. Eén woord... één naam.

Hannah.

Gebruikt ze haar magie? En als dat zo is, betekent dat dan dat ze... leeft? Heeft iemand haar bevrijd? Want vanwege die magische touwen was ze echt niet in staat te toveren.

Het haakje trekt opnieuw strak in mijn borst. Er verschijnen beelden op mijn netvlies van Hannah, met haar blik op haar blote benen gericht. Dan verschijnt er een man met een donkere baard die haar een flesje met blauwe vloeistof aangeeft. Op het moment dat ze het aanpakt en naar hem glimlacht, krijg ik de neiging hem knock-out te slaan en met Hannah over mijn schouder te vluchten. Dan zie ik de wond op Hannahs been. Het ziet er afschuwelijk bekend uit, want ik draag het litteken van precies zo'n wond op mijn schouder. Plotseling dringt de waarheid tot me door: er zijn Jagers op het eiland. En ze hebben Hannah te grazen genomen. Verdomme. Zijn Lucius en Julius me dan toch achterna gegaan?

‘Wat doe je?’ vraagt Vegar, die me ziet zitten.

De beelden lossen op als sneeuw voor de zon. ‘Niks. Ik struikelde.’

Vegar schenkt me een wantrouwige blik. Hij weet net zo goed als ik dat Jagers niet zomaar struikelen, zeker niet in vijandelijk gebied. ‘Als je alsnog probeert te ontsnappen, moet ik je teleurstellen. De bescherming rond de tent mag dan opgeheven zijn, maar die rond het kamp en deze bossen niet. Je kunt nergens naartoe. En voor het geval je het in je hoofd haalt om mij te doden; daarmee dood je ook jezelf. Want in dat geval gaat er een boodschap naar de kampbewoners en ik denk niet dat ze blij zullen zijn te horen wie je in werkelijkheid bent. Jouw schildmagie werkt niet tegen voorwerpen en vuisten, dat moet je inmiddels weten.’

‘Ik zal niet ontsnappen en ik ga je ook niet doden.’ *Niet nu al.*

‘Mooi zo. Nou, vooruit. Sta op. We hebben nog een heleboel te doen vannacht.’

Als ik opsta, kijk ik opnieuw omhoog, naar de maan, die lijkt te glimlachen. Ik verbeeld me dat het Artames zelf is die op me neerkijkt met een trotse blik op haar knappe godinnengezicht.

Dank u, Artames, voor het teken. Dat was precies wat ik nodig had.

Ik vecht niet langer tegen de behoefte om mijn vuist tegen mijn borst te drukken, als bedankje. Dat haakje in mijn borst mag dan veroorzaakt zijn door Hannah, het is wel degelijk het werk van Artames geweest dat ik in deze situatie verzeild ben geraakt. De wegen van de goden zijn immers ondoorgrondelijk en soms word je tot het uiterste op de proef gesteld, zoals ik nu.

Hannah leeft.

Ik zou me eigenlijk zorgen moeten maken, omdat ze nu alsnog mijn geheim kan verraden aan mijn soortgenoten. Ik zou kwaad moeten zijn, omdat ze die vervloekte magie in mij heeft geactiveerd en er nog mee wegkomt ook. Omdat ze mijn hoofd op hol heeft gebracht met haar gouden ogen en scherpe tong.

Maar het lukt me niet. Dat kan me namelijk allemaal geen bal schelen. Het enige wat telt, is dat ze leeft. Dat er nog een kans bestaat dat ik haar terugzie. Dat die prachtige ogen niet voorgoed gesloten zijn. Die wetenschap zorgt ervoor dat ik vastberaden Vegar achterna loop. Als hij me kan leren mijn schildmagie te beheersen, dan grijp ik die kans met beide handen aan. Hoe sneller ik dat onder de knie heb, hoe eerder we terug kunnen naar dat ellendige Rijk. En hoe eerder we teruggaan naar die gekke lui, hoe eerder ik die ogen weer zie. Als het uiteindelijk niet mogelijk blijkt om mijn magie kwijt te raken, wil ik er op zijn minst controle over hebben.

Dat wordt mijn nieuwe doel. Daar richt ik mijn virtuele pijlen op. En als ik iets in mijn vizier heb, raak ik het. Daar ben ik voor getraind. Ik zal die Vegar eens laten zien waar ik toe in staat ben.

4 - THALIA

Ik weet niet wat ik verwacht had van de Patrona, maar niet dat ze eruit zou zien als een gewoon mens, in gewone kleren. Ze draagt een donkergroene gebreide trui met wijde mouwen waar haar handen bijna in verdwijnen, op een nauwsluitende zwarte spijkerbroek. Haar krullende haar is oranjerood geverfd en wordt bijeengehouden met een haarband in dezelfde kleur als haar trui, verweven met gouden glitters. Haar zwarte laarsjes reiken tot halwege haar knieën, over haar broek. Ze ziet er jong uit, maar aan de rimpeltjes in de ooghoeken en rond haar mond kan ik zien dat ze dat niet is. Toch is het moeilijk om me haar voor te stellen als de leidster van alle Aspiratar in Nederland.

Ze zit niet op een troon, maar staat aan het hoofd van een grote eettafel waarop her en der wat boeken, kranten en papieren liggen. De ruimte waarin we ons bevinden moet ooit een balzaal zijn geweest, want er hangen spiegels aan de muren en kandelaars aan het plafond. De vloer is gemaakt van glanzend wit marmer, een heel contrast met de krakende houten vloeren boven en de klinkers in de gangen op de begane grond.

Mia's moeder zit vlak bij de Patrona en houdt mijn reacties scherp

in de gaten, net als de twee Protectori naast me en vier van hun collega's achter de Patrona. Ze heeft een zwarte, nauwsluitende coltrui aan op een gebleekte spijkerbroek. Haar krullende haar zit in een rommelig knotje en heeft min of meer dezelfde kleur bruin als dat van Mia. Haar ogen zijn zo donker als de nacht.

Mason geeft me een duwtje in mijn rug, wat me doet beseffen dat ik stil ben blijven staan. Kennelijk maken het kasteel en de mensen die er wonen meer indruk op me dan ik dacht. Wat word ik geacht nu te doen? Moet ik buigen? En wie begint er met praten? Ik voel de ogen van alle aanwezigen op me gericht en kijk zenuwachtig om me heen.

'Wat brengt jou hier zo laat op de avond, kind?' vraagt de Patrona uiteindelijk met een vriendelijke stem, waarmee ze meteen mijn onverdeelde aandacht heeft. Haar azuurblauwe ogen doorboren me, alsof ze rechtstreeks in mijn ziel kan kijken. Het maakt me nerveus.

'Ik ben hier om u iets te vertellen,' zeg ik. 'En om u te waarschuwen. Er is een kans dat de Puristen en de Jagers samenwerken. En ze willen u van de troon stoten.'

De Patrona knijpt haar ogen tot spleetjes. Verder verroert ze geen vin. 'Wie ben je en waarom denk je dat?'

Ik haal diep adem, nog steeds twijfelend of ik wel of niet mijn ware identiteit moet prijsgeven, maar als ik hun vertrouwen wil winnen en wil dat ze me geloven, mag ik zelf niet liegen. Ik wil de Puristen tegenhouden. Tenminste, als het waar is dat ze de Jagers voor hun karretje spannen.

'Ik ben Thalia Solare, kleindochter van Elisabeth Solare. Gisteravond ben ik op het nippertje ontsnapt uit het Rijk der Ignitori, waar ik erachter kwam hoe ver de macht van de Puristen reikt. Met behulp van een amberkeurige steen die ik van uw kleindochter Mia kreeg, wist ik een portaal te openen naar uw land. Alleen... toen ik erdoorheen sprong, werd ik beschoten door Jagers. Als Mason me niet naar het kasteel had gebracht, was ik nu waarschijnlijk dood geweest.'

Die woorden veroorzaken een schok in de zaal, ik voel het aan de reactie van de aanwezigen. De Protectori kijken elkaar verbaasd aan. Masons mond valt open.

De Patrona draait zich echter naar me toe met een blik in haar ogen die me bang maakt. Waarom kijkt ze naar me alsof ik een insect ben dat onder haar laars moet worden vertrap?

‘Elisabeths familie is vier jaar geleden gedood door Jagers,’ zegt ze streng. ‘Ik weet niet wie je echt bent, maar bedenk goed dat we hier niet van leugenaars houden. En ik houd er al helemaal niet van als je mijn kleinkinderen daarin betreft.’

Ongelovig staar ik haar aan. Eindelijk vertel ik iemand – een andere Aspirata – mijn echte naam en dan gelooft ze me niet? Ik had nog eerder verwacht een pijl door mijn hart te krijgen dan dat ze mijn identiteit in twijfel zouden trekken.

‘Vijf jaar,’ mompelt ik. ‘Niet vier. Mijn ouders zijn vijf jaar geleden gedood. Mijn oma – Elisabeth – stuurde me weg. Sindsdien ben ik op de vlucht geweest. Tot... tot nu.’ Een beetje angstig schuifel ik achteruit. Als de macht van de Patrona zo groot is dat ze duels met een Ignitor en andere Activatori heeft gewonnen, dan wil ik niet dat ze die macht tegen mij zal gebruiken.

Mason komt voor me staan en spreidt zijn armen. ‘Oma, u mag haar niets doen. Ik weet niet of ze echt familie is van Elisabeth, maar ze is wel een Genezer. Ik heb het met eigen ogen gezien. We hebben haar nodig.’

De Patrona vouwt haar handen samen, zodat de wijde mouwen in elkaar schuiven.

‘Is dat waar?’ vraagt ze aan mij, terwijl haar ogen iets minder boos lijken. Ik kijk opzij om te zien of Mia’s moeder er net zo boos uitziet en ik slaak een zucht van opluchting als ik zie dat het niet zo is. Haar lippen zijn op elkaar geperst, maar op de een of andere manier vind ik dat ze hoopvol kijkt. Misschien wil ze via mij wel weten waar haar dochter uithangt. Ik heb Mia echter beloofd om het niet te vertellen en daar houd ik me aan. Dat ze mij verried, wil niet zeggen dat ik nu hetzelfde doe.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik kan anderen genezen met mijn levenslucht en ook mezelf wanneer dat nodig is. Maar ik kan het niet oneindig doen. Niet zonder drankje.’

Er ontstaat een diepe denkrimpel in het voorhoofd van de Patrona. Dan draait ze zich om en loopt naar een kast in de hoek van de zaal die ik tot nu toe niet opgemerkt heb. Ik had het veel te druk met kijken naar de intimiderende vrouw tegenover me en het voelen van angst voor de woedende flitsen in haar ogen. Met een krakend geluid opent ze de houten deur en haalt er een aardewerken vaas uit. Ze loopt ermee terug naar de tafel en zet het ding voor mijn neus neer. Er zit een deksel op, dus ik kan niet zien wat erin zit, en haar gezicht geeft niets prijs.

‘Moeder,’ zegt Mia’s moeder. ‘Kijk dan naar haar. Ze heeft dezelfde ogen, dezelfde vastberaden trekken op haar gezicht.’ Haar donkere ogen richten zich op mij. Ze zijn donkerbruin, zie ik nu, als extra pure chocolade. ‘Hoe goed ken je mijn dochter?’

‘Goed genoeg om te weten dat ze het voelt wanneer iemand magie bezit, dat ze zichzelf onzichtbaar kan maken en dat ze talent heeft als het gaat om het maken van genezende drankjes.’ Ik verschuif mijn blik naar de Patrona, die haar vingers nog steeds om het deksel van de vaas heeft geklemd. Ik druk mijn angst weg zoals ik altijd gedaan heb en hef mijn kin om haar recht aan te kunnen kijken, want ze is een stuk langer dan ik. ‘En dat u Jurrians magie heeft afgepakt, omdat hij vanwege zijn liefde voor Mia even afgeleid was. Daardoor konden de Jagers mijn oma vermoorden. Ik zou boos op hem moeten zijn, maar nu ik weet dat de Puristen de Jagers hebben gebruikt om mijn familie uit te roeien, denk ik dat het hen vroeg of laat toch wel gelukt zou zijn om haar te doden. Dus ik ben hier niet alleen om u te waarschuwen, ik ben hier ook om u om een gunst te vragen. Als kleindochter van Elisabeth vergeef ik Jurrian voor wat hij heeft gedaan. Hij heeft eergisteravond zijn broer zien sterven en ik vind dat hij inmiddels genoeg is gestraft. Daarom wil ik u vragen hem zijn magie terug te geven.’

De Patrona blijft heel stil staan, net als de bewakers en haar dochter. Mason schudt lichtjes zijn hoofd en maakt met zijn ogen duidelijk dat ik te ver ben gegaan. Een paar seconden lang kun je een speld

horen vallen. Dan beginnen de mondhoeken van de Patrona te trekken en verschijnt er een voorzichtige glimlach. De sfeer in de zaal voelt meteen minder gespannen aan. Als Mia's moeder haar adem laat ontsnappen en er geen mensen neervallen, laat Mason opgelucht zijn schouders zakken.

'Je hebt lef, kind,' zegt de Patrona met pretlichtjes in haar ogen. 'Als je werkelijk de kleindochter bent van Elisabeth, heb je dat niet van een vreemde.' Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en pakt de vaas weer op. 'Hm,' mompelt ze op raadselachtige toon. 'En dan betekent dat ook iets anders. Ik vermoed dat dat de echte reden is waarom je hier-naartoe bent gekomen. Nietwaar, Thalia?' Haar blik boort zich weer in de mijne en ik voel meteen de vreemde behoefte om alles te doen wat ze zegt. Deze vrouw heeft macht, dat voel ik aan alles. Voor haar moet ik oppassen, want ik heb niet het gevoel dat misstappen makkelijk vergeven worden. Eigenlijk zei Mason ook al zoiets, maar pas nu ik zelf tegenover haar sta en van dichtbij de littekens van een leven vol ellende op haar gezicht zie, voel ik wat hij bedoelde.

Toch laat ik niets merken. Ik heb mijn trots. Ja, ze mag weten dat ik een Activator ben, want die gave kan ik toch niet lang verbergen. En ja, daarvoor ben ik hier. Deels. Ze hoeft niet te weten dat ik mijn eigen agenda heb en verloren familieleden van mijn moeders kant probeer te vinden. Ze hoeft niet te weten dat ik een zusje heb, die ook nog eens een Ignitor is, en als kers op de taart een Wisselaar als opa. Ze zijn al zo wantrouwig, daar wil ik Livvy liever niet bij betrekken. Zolang ze niet weten dat ze bestaat, zullen ze haar ook geen kwaad doen.

'Ja,' zeg ik uiteindelijk. 'Ik wil graag leren hoe het werkt.'

'Dan ben je hier aan het juiste adres, meisje,' zegt Mia's moeder, die zo te zien precies begrijpt waar de Patrona op doelde. Mason heeft echter geen flauw idee, want hij staat schaaftichtig van zijn moeder naar zijn oma te kijken met zijn mond half open.

De Patrona wijst naar de vaas in haar hand. 'Weet je wat dit is?'

Ik schud mijn hoofd.

Ze glimlacht droevig en haalt het deksel ervan af. Er zit niets anders in dan een heleboel as. Er kruipt een rilling over mijn ruggegraat als ik me realiseer wat het is. Van wie het is.

‘Dit is alles wat nog over is van je oma. De Jager die verantwoordelijk is voor de staat waarin onze Protectori haar lichaam vonden, blijkt een zeer luguber en ziek gevoel voor humor te hebben. We wilden niet dat Beth, zoals wij haar noemden, op die manier herinnerd zou worden. Dus hebben we haar gecremeerd.’ Ze zwijgt even om mijn reactie te peilen. Ik kan echter alleen maar naar de as staren, naar het restant van wat ooit mijn oma moet zijn geweest. De oma die ik al vijf jaar lang niet heb gezien en nu ook nooit meer terug zal zien. Al een week weet ik dat ze dood is, maar ik had nog steeds de hoop dat Quinn loog en dat haar lichaam er nog zou zijn om bij te rouwen. Maar nu... Een eenzame traan maakt zich los uit mijn ooghoek en rolt stilletjes over mijn wang naar beneden. De Patrona legt haar hand op mijn schouder. ‘Het spijt me, meisje, maar we moeten dit doen. We moeten het zeker weten. Als je inderdaad vijf jaar lang op de vlucht bent geweest, dan begrijp je vast waarom we zo voorzichtig zijn. Steek je hand in de vaas, Thalia, en laat de magie haar werk doen. Het doet geen pijn en het duurt niet lang, dat beloof ik je.’

Ik kan niet zeker weten of ze de waarheid spreekt, net zoals ik niet zeker kan weten of de as in de vaas inderdaad van mijn oma is. Ook heb ik geen idee wat er gebeurt als ik mijn hand in de vaas steek. Ik weet echter wel dat het altijd aan me zal blijven knagen als ik het niet doe. Dus veeg ik de traan weg en stop mijn hand in de vaas. In de as.

Het gruis voelt zacht en koud aan, en stoffig. Even gebeurt er niets. Dan begint de as opeens te bewegen rond mijn vingers. Het gruis tolt steeds harder rond tot het een mini-tornado vormt en uit de vaas vliegt, mijn hand wegduwend. Er verschijnt een prachtig goudkleurig licht om de wervelstorm. Subtiel, zoals avondzonlicht op water glinstert, vlak voor een zonsondergang. De vorm van de tornado verandert en iedereen kijkt ernaar, niet in staat hun ogen af te wenden. Een paar seconden later verdwijnt de as om plaats te maken voor...